

Lî-maa

İsmail Hakkı
ALTUNTAŞ
2018

ISBN:

Dizgi : İhramcızâde

Kapak :

Baskı- Cilt :

İçindekiler

<i>LÎ-MAA'LLAH</i>	7
<i>LÎ-MAA'LLÂH SIRRI</i>	9
<i>ARIYORUM</i>	11
<i>NE YAKIN CANDIR... CANINA</i>	13
<i>KÜFRÜM DE İMANIM DA</i>	15
<i>SEN BANA UZUN BİR ÖMÜR VERDİN</i>	17
<i>UNUTMAMAM GEREKİYOR</i>	21
<i>LANETTEN ÇIKIŞ</i>	23
<i>VAKİT DARALDI AMA</i>	29
<i>KANSERKEN</i>	31
<i>KALBİN DERİNLİĞİNDEN DÖKÜLEN HOŞ KELİMELE</i>	33
<i>SÖZ DELİ Mİ</i>	37

4 *Lî-maa*

HESAP GÜNÜ	41
UÇAR	45
YİTİRDİM.....	47
DERVİŞ NASIL KURTULDU	48

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسولنا محمد
وعلى آله وصحبه وسلم اجمعين

Şüphesiz hamdimiz Allah Teâlâ içindir, O'na hamd eder, O'ndan hidayet ve bağışlanma dileriz.

Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem Efendimin kapısında tarifsiz sevgiyle beklemekteyiz.

Ehl-i Beyt'e ve çocuklarına sonsuz saygı ve sevgiyle itaat etmeyi iki cihan nimeti ve büyük ihšana kavuşmuş olarak biliriz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

LÎ-MAA'LLAH

Tasavvuf sıfât âleminin malıdır. Çalışma sonucu kazanılan bir ilim olduğu için " kesbi-ilim " olarak adlandırılır ve feyz-i mukaddesten, yani kul vasıtası ile kuldan öğrenilir.

Tasavvuf, çıplak olarak meydana çıkamayacak olan zât ilminin, bir elbise giydirilerek ortaya çıkarılmasıdır. Bunu yapabilmek için de çalışmak gerekir. "çalışıp kazananlar Allah'ın sevgilisidir" hükmünce, O'nun sevgili kulları arasına girerler. İnşan, kazandığı bu "vücûd-u kesbi" ile, Allah'a kendini sevdirse, nereye giderse gitsin, Allah ta onunla beraber olur. İşte, " Li'maa'llah " sırrı budur. Bu sırra eren kişi, her yerde aydınlığı ile beraber olacağı için, onda darlık, sıkıntı, keder ve hüzn bulunmaz. Çünkü artık esmâ-i hüsnada'daki "Veli" ismine mazhar olmuş ve "**haberiniz olsun ki, Allah'ın velileri (dostları) için, asla korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar.**"

LÎ-MAA'LLÂH SIRRI

Hamr-ı rûy-i yâr ile sekrân olan anlar bizi,
Katresin bahr eyleyip ummân olan anlar bizi.
Câhil anlamaz zevil-irfân olan anlar bizi,
Vâkıf-ı esrâr olup hayrân olan anlar bizi.
Anlamaz hayvân olan, insân olan anlar bizi,

Halkın artık eksiğine keylimiz yoktur bizim.
Kimseye tâ'netmeğe hiç dilimiz yoktur bizim,
Lâ-mekândan gelmişiz bir ilimiz yoktur bizim,
Bu fenâ gülzâra hergiz meylimiz yoktur bizim,
Her seher bülbül gibi nâlân olan anlar bizi.

Sırr-ı vasl-ı yâri yol azanlara açılmazız,
Biz hakikat şemsiyiz revzenlere açılmazız,
Biz ricâl esrârını şol zenlere açılmazız,
Zâhid-i leffâf olan reh-zenlere açılmazız,
Açılıp güller gibi handân olan anlar bizi.

Sanmanız zâhid gibi havf u recâ abdâlıyız,
Geçmişiz andan şehâ bezm-i likâ abdâlıyız,

10 Lî-maa

Tekye-i iklîmi lâhûtta bekâ abdâlıyız,
Baş açık yalın ayak râh-ı fenâ abdâlıyız,
Ref'edip ten cübbesin üryân olan anlar bizi.

Mısrıyâ şehr-i fenâya uğradı râhım bugün,
Şems-i rûy-i yâr ile bedr oldu çün mâhım bugün,
Kuluna rahmeyleyip kıldı nazar şâhım bugün,
Lî-maa'llâh sırrına mahremdir İbrâhim bugün,
Ol sarây-ı vahdete mihmân olan anlar bizi.

Niyâzi-i Mısrî

ARIYORUM

arıyorum... ben mi?
ne şey... ben ben oldukça
veya bir başkası
yer-yer dolaşıyorum
bulamıyorum...
şu yanda-bu yanda
ne arıyorum...
hiçbir şeye sığınamıyorum
ama istiyorum
sarhoşum... haberim yok
gönül aynasından...
alınmışım... düşmüşüm
şeytanlardan canavarlardan usandım
arıyorum
insan
bulunmuyor
aşağılık kişilerin kıskançlığından
apaçık feryat etmek
bir ömür
istemem

12 Lî-maa

görünmüyor gönlümün kılavuzu
gecele rin dalgalarına daldım da
yolumu kaybettirdi
sorayım... gideyim
karanlık gecede kılavuzum
kim olacak
arıyorum

NE YAKIN CANDIR... CANINA

hey can... toprağım
ne doğdu gönlüne
düşüncelere dalıp gidiyorsun
uzaklaştırmak istiyormuşsun dostları
baksana bir dilencin bekliyor
açar mısın kapıyı ...
elinde bir eski kadehi vardı...
düşürdü istemeden
yaralandı kırıklarıyla
baksana gönlüne
kanadı kırık kuş gibi yorgun
yine de sana doğru uçmak istiyor
herşeyin önüne zaten sen sonsun
hayâlinle... tut elini...
sevdâlı gönlü kurtulsun
belki eteğine tutunur derdine düşer
yüzlerce kanatları çıkar
kuyudan
ne diyeyim?
ne yakın candır...canına

14 Lî-maa

sana bitişik bir de yurdu olsaydı

KÜFRÜM DE İMANIM DA

ah yazık...
tek başına
bir denizde yapayalnız... kaybolmuş
uykular haram
hatır için uyur mu... tutar ağrı başını
bir ad kaldı
bütün benliği sarsan
gelince akla... zerrelere kan tutar
kaç kere akıl gitti...
gitti baştan
geri geldi de...
bilmem ki bu işin sonu nereye varacak

ne sözler söylendi
onca harfin cezminde
sessiz kuyularda düşe kaldı
nemi var
noktalar

anlar mı... vefalı yâr
herkesin bir sevdiği

16 Lî-maa

der ki... bütün sözler birer kuru lâf
yekpare olmaz ilaç
bir yanına gül

...

ben mi...tek başına
şu aleme gelişim kimin yüzünden
üzüntülerimi görmezden gelir
ben kapı kullarından değil miyim
bu vefasızlık ve cimrilik
ateş buzlandı... su serap
haydi ben susayım
bütün günahları da ben işledim
sabredeyim
ama yüz çevirme benden
ey canı cihan
başımda seni dilemek sevdası
sensin küfrüm de imanım da
iste dinimden de dönerim

SEN BANA UZUN BİR ÖMÜR VERDİN

“Mihrâbı dostun cemâli olanlar için,
yüz türlü namaz rükû ve sücud vardır.”
Mevlana-Sipehsalar

katrem...neden denizinden ayrıldın
şimdi kavuşmak için çırpınıp-duruyorsun
özlemle ...pervasız...şaşkın
aşkına deli divane
ötelerden haberin vardı
şimdi... olanları unuttun diye
gönlün hasta
arada bir tanışıklık
kan gibi
kendine dolan
bir adı kaldı
sus... deme
bir an dinlensen
sende dinlenirsin
uykusuz gözlerle yıldızları saymayı bırak
ayrılık zehri senin için de ölsün
ama sen...sağ ol

18 Lî-maa

sözler vardı candan...gönülde oturur
inkar etmem
beni yakamdan tutan
aklımı kadehle içiren
gamlar ve kederler
hayat ölüm... ölüm hayattır...
yâda ağlasın gitsin
ezelden hayat suyu içip
sana varlığını rehin bırakana
köpekler gibi kapı dışında değil
dizinde aslanlar gibi ölmek yakışır

-rüyamdır-

sevgilim... ateşli bir ağaç gördüm
ben tanrı'yım... diye
o beni ateş çölüne çağırıyor
o bir tanrı'nın sesi
ateşle beraberim mum gibi yanıyorum
gece ve gündüz mü kaldı
kandiller sönmüş... ne olur ki
gözyaşı ile abdest alıp namaz kılana
saadet zamanı gelsin artık
güneş devri ömür eksiltip kısaltıyor

sen ise bana uzun bir ömür vermiştin
şimdi âşık maşuktan uzak
kapını nasıl çalayım?
ne el kaldı... ne yürek
benim duacım olmuşken
herkes benden dua istiyor
hakkın için
bir aman ver
böyle bir sevgi zuhur etmedi
ilk ve son gelenler için de

UNUTMAMAM GEREKİYOR

bir izin peşinde
kıyıya kadar
gelir
ölümüne... su içine
kaybolmuş mu izler
diriler üstüne
gözler sular açmadan
unutmamak için
bakılan izler gezilen yerler
sonsuzlukta kalbine
bir yer varsa
izin verir mi
bizlerin

LANETTEN ÇIKIŞ

demirlere kitlenmiş bir melek
yurdunu özliyordu
balık ağı sırtında bir adam kapıyı çaldı
sese çatıdan karşılık geldi
pencereden olsa daha mı iyi
bahçenin tırpanlı adamı korku salarken
giderayak
gözlükler ardında bir kadın...
çan çalarken...ağa bir balık düştü diye
haber saldı
gözlüklü... elindeki mumla son vedalı
bir iyi geceler diledi
gelenler... mumlar yanarken resme bakmayın
ağzı eğrilmiş birine nasıl bakarsınız
olur korkular
üstünüze kapılar kitlersiniz
ürkütücü ay ışığında
ışık, gölge, sesler ve yüzler
gizli bir anlama büründüler

24 *Lî-maa*

uğursuzluğun musallat olduğunu hisseden
dehşet duygusuyla uyumaya çalışırken
demirlere bağlı melek konmuştu yine gölgeye
kilitli kapıyı tersinden açan
sessizlik...o ölmeli
anlamaksızın
bir vasiyet bıraksın ölümüne
yine kitlesin kapıyı kendine
hangi korkunç sır ortaya çıkacak
kapılar ardında
ölümcül çileli bir ruh
sese kulak versin
melek demirlerinden kurtulmaya çırpınırken
gölge suyun üzerine yürüdü
açarken mezarını baston ayaklı zangoç
o çıkacak merdivenlerden
gölgeler dansa başlasın... oturma yoksa...
eşlerin koynunda
sessiz olun gölgeler...bir çukur kazan var
çocuğun ve köpeğin olmadığı yerde
boş bir deri koltuk etrafına dizilmiş
kafatasları şarap içmek için
baykuş sesi musiki yanında

plak zehirler çalar ... iyi geceler adına
kısa ömürlü gölgeler
takip edin yaşlı ağaçları yükselen ıssız malikâne
manzarasında
gözlerden uzak iki kız ve birkaç hizmetçisi ile yaşlı
bir adam
dört mumlu kandil tutan bir el kapıyı çalar
uyanır güzellik uykusundan
tanrı aşkına
kan...kan ister
ölmeden yudum yudum su
verir kalbini... çıkarır lambaları ışıttıran karanlığa
gözler ardından nefesler
öldü mü kaldı mı diye yığılan
ahırlaşmış kafa ve koşan atlar
dünyaya ölüm sırları açsın
topraklar döksün başına
asırlar boyu söylentiler anlatır iblisleri
ruhlarına ve bedenlerine bağlı ölümler
yaptıkları kötülükler ve yüzüzlükleri
huzursuz karanlıkta can için kan ararlar
onlar ve şeytanlar
gecelere karanlık, lanet ve ölüm saçarlar
kediler fare ısırığında yaralar

gırtlığa sarılan gerçekmiş hayaller
kana susamıştan ölüm kurtulmaya kalkar
lanetli gözler dizerken dişlerine bıçaklar
bakmaya korkanlara çığlıklar ölüm çağırsın
kana kan vermek kurtulmak adına
insandan insana tavsiyedir
uyar mı bir erkek bir kadına
ruhunu satar cennetin altın kapıları ardında
ümitsiz gizemin yaşam ve ölümü
gün ışığından saklandı karanlık sırlar
kötü ruhların kalbine
demir bir kazık saplayın
tek ruh, tek kan hâline gelmeli
kurtulsun insan kılığındaki canavar
mermer kapıyı aralayın
bir ruh öldü
ona son ayın
bakın gölgelere... büyük ağacın altına kaçtılar
ölmelidir üzerine her güneş doğan
topraktan gelip, toprağa dönecek olan
ziyaretçi ruhun beden tabutunu
çivileyin mumun gölgesinde
gözün içine girsin can ardından

çanların sesinde kutulanmış yolculuk
koca mermer altında...ay kaybolmadan
kalbine saplanan mızrakla
bir güzelin ruhu özgür kalır
bir ulakla
çalsın çalgılar... ölsün topallar
kurtulsun akan kayık ve getirdiği yolcular
değirmende beyazlara karışsın kötülükler
dünya çarkını bozamaz şeytan
erkek ve kadın yine de cennetine kavuşurlar

VAKİT DARALDI AMA

bindiğim hayat bir gemi
durur sanır mısın her limanda
yoluna gitsen dahi
tehlikeli yolları ve virajları var
yetmiş yıl zamanında
sonuma yetişeyim diyerek
yetmez kırkbeş dakika
yakalarım hevesiyle...
suları köpürtür sarar korkular
yol verin
iki teker üstünde bir kadın bir erkek
uğrasa bir benzin istasyonuna
parasına karşılık alacakları beş litre
depoları ancak o kadar
aceleleri var
hıza engel değil yollar, trenler ve otolar
acı rüzgarı geçerken gülerken
önünde bırakmaz rakip...
hızı yüz ondan aşağı değil
fakat sinsi dört teker

30 Lî-maa

önüne kahpece kırar
engeller onu bir ağaçla
bir kadın bir erkek kalırlar yolda
ruhları kavuşur... kavuşturana
denizin köpüren sularına
kuşlar gibi
uçarak

KANSERKEN

vücudu ziller çalıyor
kim için
duymaz mı
fazla bekleyenler
umutlar hayaller acelesi olanlar gibi
olmaz... geç kalma dediler mi
yok denecek kadar sinsî
yapamaz arzular
onu bekliyor sahiller ve kumlar
bir de güneşli kıyılar
beklemeyin
ne gerek var demeden
gerçekten de o çok bekledi
ver elini
tutsunlar seni... korkunç olacak değil
tutulacak şey bırakmadan
siz bırakın
beklemeyin

**KALBİN DERİNLİĞİNDEN DÖKÜLEN HOŞ
KELİMELELER**

“dürüst bir ruh,
düşüncelerini saklamaya gerek duymaz”

seslenir adını ezber gibi kaç kere
hala burada mı
birazdan...hep aynı şeyler
söylenecek asıl söz... bir boş söz arkasına
gelecek bir muhalif için
sığındırmak
rast gelirse aynı anda bir dehanın musikisi
eski defterleri açma... çek perde
özgür olmak ayrı bir hikaye
o kırmızı dudaklar aranırken
sevgili yanak uzatır... neden
oysa önceleri hoş karşıladı
düşünürken onu
başka birini mi seviyor... sonra da
"o kişi kimdir" gelir aklına
niye merak edilir ki
ne okuyordun?

34 Lî-maa

unuttum

yazarı kimdi bari?

hatırlamıyorum

konusu neydi?

kim bilir?

...unuttum.

zaten bu günlerde ne yazdılar ki

unutturdular sevmeyi

sevmek diyorlar içi boş bir kelime

ne çok şey vardı... sevildi

güç ve itibar, ben, sen, hayat

kitaplar, havana puroları

ve eminim ki bir zamanlar eşler ve işler

olacaktı o kadar

eşler için bir ev eşyası kaldı

mutluluk oyununda... bir oyuncak

bir küçük boşluk açılrsa

hemen dolar küçük bir iftira

bu hale nasıl gelir

ayrılmayız denen bağlılar

ölümsüz, kanatlı,

o güçlü çağrıya kalp neden uyuyor

bir kez daha evet

yalnızlığın getirdiği mutluluğu
gece içinde saklanan
karanlık, dönmüş bir inciye
o büyürken odasında
o birçok şeyden korkmuyor
sarhoş beyaz bulutlar
ay ve gökyüzü
kavuşacağı dudakları arayan bir hayat
birini diğerinden koparan
ruhun amansız yalnızlığı
yaşlı dostluk ve özgürlük
hiçbir zaman
dönüşmeyen aşk ve bir dostluk
hâlâ iyi parlak ve pürüzsüz
o da gitmesin
ölüler için bir mezar yeri dut ağacı altında
yazılsın baştaşına
sonsuz şefkât ve sessizlik
yaşanmış iki şey... aşk ve düşünceler
arındırır insanı çirkinlik ve kötülükten
içi hâlâ aynı
çok canı yandı
ötesi bilinmez

düşerse biri aşkın pençesine
her zaman iki seçenek arasında
seçim yaparken en çok değer verdiğini
kaybederdi
neyse... artık
aşka kapanmış kalbi
bir ateşe bırakıp giden birisi
bilinmez
hayatı acı çekmek
mutluluk yok...
bu kelimeleri kimse okumasın
istemem
kalbin derinliğinden dökülen hoş kelimelerdir
ya okursa...
...

SÖZ DELİ Mİ

hayat tepeler... çıkamadığımız
sırların döküldüğü kimsesiz yerler

yaşamda ihtiyacımız var
ışığın karanlığına

ne yapmaz insan
inanca inancın olmadığı yerde

gerçekten şahitler
inananlar arasında inananlar...

taparcasına her sevdiğin
toprak altına gömülüp çürürken

bir kalp yap
iyilik diyorum

yine de yetmiyor inancın olması
aynı zamanda iyi değilse

bir kalp iyilik
sonsuzluğa açılan bir kapıdır

tanrı duaları duyar
dua edin... dua edin

ölüm hayat için uyandı
vücudu dünyada olanlar

hayatın sıcaklığı insanın özlemi
istemediği ise ölüm soğukluğu

birbirini sevmektir en önemlisi
varlığı sev... aşk zamanla gelir

dünyanın ışığı var ama
karanlıktır... bunu herkes anlamaz

hep düşünmek... başta iyi giderken
şüpheler ve düşüncelerle ilgili zordur zamanlar

tanrıyı arayın yalnızca

yapılacak başka bir şey değil

duyun ölüler... inanç insanı

hapis duvarı arkasında akşam güneşini görür

derler delirmiş... inancın inancını bulan

hayatı kurtarmış...söz deli mi

HESAP GÜNÜ

insan bu... korku eşiğinde...
tüm günahları ifşa edildiğinde
kalır düşleri

çığlıklar beyinde dönüp dururken
hayat için değil...
ruhuna dua eder

şeytanla ilk karşılaşmasında
nasıl da korkar
bir darağacı altında

günler boyunca düşünür
ebedi hayatta
unuttum... o ne demek

cennet ve cehennem...endişe
ölmek olmamalıydı
dumansız ateşte beden yanacaksa

ruhu kemiren şüphe
korkunç karanlıklarda
yaşamı ve ölümü çağırabilmeli

çocuk saflığında lekesiz ve parlak
can gözlere bak nasıl da güzel
o, sen ve ben...

hayaller ve rüyalar
işte hayat suyu
çimenler mırıldansın aşkın şarkısını

savrulsun rüzgar özgürce
parlamış gün ışığıyla
ebediyen sürecek gibi

sıcak ve susuz çöllerde
gün doğmadan neler doğar
ölmek mi...

yas tutar özlemle

kederle başını eğen ağacın
sudaki yansıması

neden...günahların kefâreti
aşık olmak...
birbirini bulamadan

ne fark eder ki
sessiz bir şey yoktur kalp ölürse
konuşma düşünme ve bundan başkası

hoş bir rüya
ne hayatlar yaşıyor
bir anlık zevkler... gizli günahlar

tek suç
hiçbir şeye doymadan
aşık olup... kurtulmak

o seviyor... o da seviyorsa
günahı birlikte işlediler
buna ne engel olabilir

44 *Lî-maa*

yalan da olsa öğrenin... öğrenin
kimse gelip silmese gözyaşlarını
hesap günü...kurtulur ruhlar

UÇAR

hakkı arayan
dolarsa aşkın gamı
güzel sözleri
kimi söyleyecek
kimi işitecek

insan başını yola koyarsa
bir saman çöpü gibi
aşkın ateşine uçar

viranelerde durma
ona bağlan
özlem ateşinin şerhini dinleyecek
sevgilidir

YİTİRDİM

dua hazinem... güzel canım
takatim yetse her gece
uyumamak
tâ seher çağına
dal gibi iki büklüm
her şeyi unutacak kadar
öyle anıyorum ki
biliyor musun
kimselere gidemem
dökemem derdimi
her yerde seni övmedeyim
olmasın denilen her dua
senin içinde olmasın
gözlerim seni aramada
varlığım güneşinin peşinde
ışık isteyen bir gölge
bir yüzünü göreyim dedi

onu yedin bitirdin
arıyorum.... nerelerde
bir sen varsın
bense nerede...

DERVİŞ NASIL KURTULDU

Yalnız yürüdüğü yolda, kalbini dinleyerek, gözyaşlarını döken bir derviş...

Kapıları kapanmış tekkesinden, ulu bir duman gibi kendini sokağa bıraktı.

Soluksuz kaldığı yorgunluğun içinde eriyen mum nasıl sızmazdı?

Şeyhi onu kovmuştu.

Ve ona “epey zamandır, emek verdiğimiz birisin. hala bir adım atamadın, iki şöyle dursun. Senin elinden bir insan kendin bile kurtulamadı” demişti.

Derviş gayretli bir kapı kulu idi. Ancak ne ettiyse, bir Allah kuluna faydalı olamamıştı.

Yerleri öpmekse öpmüştü; kenef temizlemekse, her gün yapmıştı. Mutfakta soğan soymaktan tut, bulaşığa kadar el atmıştı. Ne çare şeyhinin ifade ettiği gibi bir adım atamamıştı. Nefsine basmıştı, fakat neye yarar ki, bunların semeresi kendine kalmıştı. Ötekilere değil.

Dervişin bir gönül derdi vardı. O, onu biraz meşgul ederdi. Belki kovulma nedeni sevdiğinden

olabilirdi. Sevdiği ise onu hiç bilmez, bilmesi de mümkün değildi. Bir gönül işi...

Şeyhi, sanki bu halini bilmez gibi, biçare dervişi tekkeden kovdu.

Derviş, gidecek bir yeri olmayacak kadar garipti. Babası, küçükken tekkeye getirip, adam olsun, diye bırakmıştı.

Kötülüğün âdetidir, çabuk yayılır. Kovulduğunu bilen insanlar, hele zahitler onu evlerine bile almadıkları gibi toplumun içinden hakaret ederek kovdular.

Ev yok yurt yok ne yapacak derviş?

Çaresine kim bakacak, denilen bir zamanda, kala kala, bir kârhane ve bir de meyhane kaldı. Oralarda ise dervişin yapacağı bir iş ve hal var mı? Olsa olsa, bulaşıkçılık veya ayakyolunu temizlemek. Başka işleri bir nasıl yapacaktı ki; çaresizlik dedikleri budur.

Derviş düşündü ve tercihen Kirkor'un meyhanesine gitti. Barınma karşılığı, tuvaletleri temizleme ücretine razı oldu.

Sığınacak yeri olmayan birine yer vermek ne hoş şeydir.

Değersiz olana değer verip, ikram etmek ne büyük ihsan. Ancak bunun kıymetini kovulmuşlar bilir.

Meyhaneci Kirkor, garip bir adamdı. Önceleri ona bir Müslümanın kızı âşık olmuş, dillere düşmüştü. Seni seven kızın hatırı için din değiştir demişler. O da kabul etmediği için kızı vermemişlerdi. Kız da

aşkından verem olup ölmüştü. Kirkor kızın ölümünden kendini suçlamış, yıllarca kimseyle konuşmadan bir hayat geçirten suskunluğa düşmüştü. Gecelerin adamı olmuş, şarap küplerinin yanında bir ömür tüketmişti.

Belki de, dertten anlayan biri oluşu buradan geliyor. Kirkor, dervişe acımış, ona iş karşılığı bahanesiyle, barınacak bir yer vermişti.

Derviş günlerini meyhanede geçirirken, şeyh onun bu durumunu duymuş ve kovduğu için pişmanlıktan dolayı hastalanmış ve vefat etmişti. Yerine bir adam yetiştiremediği için, tekke şeyhsiz kalmış, müridlerde cüçükler gibi dağılmıştı. Derviş, yine vefasından dolayı şeyhinin kabri başına gidip, dualar okumuş ve üzüntüsünden onulmaz derdini su niyetine kabrine dökmüş, “beni kovdun, fakat tekkede de kimsede kalmadı. Onlar da dağıldılar. Bana bir adam kurtarmadın derken, senin elinden de kaç kişi telef oldu, demişti.

Dert, ölüyü diriltir, derler. Gece şeyhini rüyasında gördü

“Oğlum, müritleri ben yetiştiriyorum sandım. Meğer Hakk katında benim hiçbir etkim yokmuş. Kendime pay vermemden dolayı Rabbim bana kırgınmış meğer. Çünkü ben Kirkor’u meyhanesinde yalnız bıraktım. İlgilenmedim. Onun inadına karşı, hemen pes ettim, sevdiği kız benim kızım idi. Sana yaptığım gibi, aynı şekilde alakasız kaldım. Şimdi kız gitti, Kirkor da, ha yaşıyor ha yaşamıyor. Hakk bana bu hususta ilham etti ki, Sen peygamber yoluna gitmedin. O yüce

nebi Ebu Cehil'i imana getirmek için kırk defa hakkı tebliğ etti, vazgeçmedi, sen ise gururundan hemen vazgeçtin," dedi.

Derviş beklemediği halde gördüğü rüyasını Kirkor'a anlattı. Kirkor dedi ki, "ben dönülmez bir yolun yolcusuyum, bugünden sonra imanımı aşikar kılsam, bu Müslümanlar beni kabul etmezler" dedi. Derviş, "haklısın... beni kovduklarından belli değil mi?" Sonra, "bu halimizin Hakka uygun olan durumu ne olabilir ki" dediğinde, Kirkor, "ölmekten öteye bir şey yok" dedi.

"Meyhanede durmamız, Allah'ın razı olmadığı bir iş gibi görünsede, belki ayağı kayan insanlara yardım etmemiz için gereklidir," dedi. "Mesela, en kötü bir duruma düştüğün halde, sana kim yardım etti; işe kim aldı, , öyle ki, değersiz aşağılanmış bir işe dahi razı olma karşılığında..."

Derviş, "Ya Rabbi! bunun hikmeti nedir?" dedi.

Şimdiye kadar Hakk'tan bir cevap, zaten duymadı bundan sonra nasıl duyar ki; yine suskunluk onu karşıladı. Kendi kendine düşünmeye başladı.

Nice ayağı kayanlar var. Onlara yardım edenler, zahitler değil, neden berduşlar olmuş. Neden bu iyi denenlerde bu tür bir merhametsizlik var?

Kirkor, bu düşünceleri kalben duymuş ve köşesinde ağlamaya başlamıştı.

"Allahım bizi zillete mahkum ettin. Bu bize ezelden taksim ettiğin görev. Hangi güzelin kapısını çalabiliriz, hangi zahidin eteğini tutabiliriz? Bu

dünya bize zillet yurdu, ölünce de karşımıza çıkıp hesap soracaksın, ne diyeceğiz dillerimizde suskunluk. Ne desin bu Kirkor'un insanlara, şeyhin ölüsüne bile itibar edip ip bağlar, bizim yerimize/mezarımıza çöp yığarlar.

Hangi kulun bize merhamet edecek. Biraz daha ileri gidecek olsak, Hallaç gibi darağacında asarlar," dedi.

"Hakikat zilletinde feda olan nice canların hakkını Allah'ın, iyi kullar dedikleri, haklarını nasıl ödeyecekler"

Derviş ağladı, ağladı kalbi çıkacak gibi oldu. Kirkor dedi ki; "derviş, sana yol göründü, bizim halimiz sana ayan oldu, sen git, itibar göreceğın mescide, zaten bir vakit sonra, üstüne, kaftan üstüne kaftan, ev üstüne ev, sonunda seni şeyh yaparlar."

Derviş tekkeden bir adam kurtaramadığı için kavrulmuştu. Şimdi ise meyhaneden. Yine kaderi yolu tekkeye yöneldi.

Bu yaşanan hallerden anlaşılan, şeyhinin isteğı olan bir adam kurtarmak hususunda, dervişin önce kendisini kurtarması gerekiyormuş.

Derviş zilletin çamurunu kendine sıvamayı başarinca kurtuluş yoluna girdi.

Hakk ona kendini buldurdu ve kalbine bir ilham verdi.

"Çok kötü olarak bildiğın insanlar, aslında Allah'ın dostluğunu kazandılar, fakat dış yüzleri ile zillet

altında hayat sürüyorlar. Bu nedenle Hakk gözüyle bakmayı öğrendin,” dediler.

Derviş kendini kurtardı.

“Bu hayatta kendini kurtaranların az bulunduğunu unutmayalım.”

